

Shock Corridor

Xavier Flores

Com en les seves pel·lícules més indiscutibles, l'inici de *Shock Corridor* és modèlic; en la primera seqüència s'explica tot, s'insinua tot i encara sobra temps per definir el protagonista.

Fuller va immersir dins el cinema negre personatges que podrien haver-se desimbolt tant en el drama com en la tragèdia; va dibuixar els personatges amb una descripció seca, sense adjectius, precisa, sense concessions deutesores d'una moral complaent, donant fins i tot una visió de la violència que, per a alguns, podria ser preocupant.

A *Shock Corridor* (*El corredor sense retorn*), Fuller desplaça un periodista a l'interior d'un manicomi en el qual els interns pareixen un reflex dels tabús de la Nord-amèrica de l'època: ninfòmanes, homosexuals, racistes, sudistes en-

callats en derrotes idealitzades, administradors corruptes...

Situar en un manicomi l'escenari en què el protagonista ha de trobar la veritat d'un crim és com traslladar el cinema negre a un territori que no freqüenta, i, a més, imposar-se un disciplina de posada en escena claustrofòbica, de la qual en surt airós, sense apel·lar a recursos narratius complaents.

Mister Barret fluctua entre la seva ambició meditada i l'opressió de l'ambient que ha escollit per aconseguir el Pulitzer, el premi que es persegueix és el motor que el durà a diluir-se finalment en l'ambient "social" que acabarà engolint-lo, com molt bé insinua el director en les frases d'Eurípides que apareixen a la pel·lícula: "Qui els déus vol vèncer, abans que res el tornen boig."

És d'agrair que Fuller no ens endosi un tractat sobre la folia ni s'entre-

tengui en denunciar la situació d'aquest tipus d'institucions i ens estalviï un sentimentalisme impropï que seria més propi a un altre tipus de cinema. La localització serveix simplement per situar els personatges en un univers tancat, on poder manejar-los sense distraccions que ens allunyin del discurs central del protagonista i del seu projecte vital.

Fuller ja ens va obsequiar amb una de les mostres més importants de cinema negre de l'època, convertint Richard Widmark en un hàbil carterista que es movia en els escenaris més comuns de l'ambient negre, en què hi trobava una companyia femenina —Jean Peters— poc corrent per a la moral dominant. Però a *Shock Corridor* pareix voler deixar clar que podria renunciar o prescindir de l'ambient sense que això minvès el seu talent per construir personatges i la seva habilitat per mantenir el fil narratiu sense descansos. ■